

47330

„Kršč. Detoljub“ 1893.

Priloga.

Svete zgodbe

za

male otroke.

I. Stara zaveza.

V Ljubljani 1894.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov.“

Tisek Katoliške Tiskarne v Ljubljani.

[Faint, illegible handwriting]

IN=030013934

Svete zgodbe stare zaveze.

1. Vstvarjenje sveta.

1. V začetku je Bog vstvaril nebo in zemljo. Pa zemlja je bila še pusta in prazna. Vsa je bila še z vodo pokrita. In povsod je bilo tema. Bog je rekel: »Bodi svetloba!« In bila je svetloba. To je bilo prvi dan. — Drugi dan Bog reče: »Bodi nebo!« In zgodilo se je. Nastalo je modro nebo.

2. Tretji dan reče Bog: »Vode naj se zberó v en kraj, in naj se prikaže suha zemlja!« In zgodilo se je, kakor je bil Bog rekel. Suho je Bog imenoval zemljo, veliko zbrano vodo pa morje. Tudi Bog ukaže, naj na zemlji raste trava, zelišče in rodovitno drevje. In zemlja je ozelenela in rastla so želišča in drevesa. — Četrty dan Bog reče:

»Naj bodo luči na nebu!« In zgodilo se je. Bog je naredil solnce, luno in zvezde, da razsvetljujejo zemljo.

Zdaj je bilo že jako prijetno na zemlji. Po travnikih je lepo zelenelo, bilo je polno krasnih cvetlic po tleh in dobrega sadja po drevju. Na nebu je sijalo solnce po dnevi, po noči pa je svetila luna in zvezde. Toda povsod je bilo še vse mrtvo in tiho. Na zemlji še ni bilo nobene živali; nikjer še ni žvrgolela nobena ptičica; po pašnikih ni bilo še živinice.

3. Zdaj reče Bog peti dan: »Naj bodo ribe v vodi in ptice pod nebom!« In Bog je vstvaril rib in ptičev vsake vrste, malih in velikih. — Šesti dan Bog reče: »Zemlja naj rodi vsakovrstne živali!« In tako se je zgodilo. Bog je vstvaril vse živali, ki živijo na zemlji.

Zdaj pa ni bilo več tako mrtvo in tiho na zemlji, kakor poprej. V vodi so živele ribe in ribice, po vodi so plavale gosi in race; v zraku so žvrgoleli škrjančki; po gozdu so skakali jeleni in srne; bile so krave, ovčice, pes, mačka, zajec, miš in veliki slon in vse druge živali.

Nazadnje je Bog vstvaril človeka. Sedmi dan je Bog počival in je blagoslovil in posvetil ta dan.

2. Vstvarjenje in greh angeljev.

1. V začetku, ko je Bog vstvaril nebo in zemljo, vstvaril je v nebesih

tudi neštevilno veliko angeljev. (Angelji nimajo telesa, nimajo očes, ušes, rok in nog, kakor mi ljudje.) Angeljev ne moremo videti, so duhovi.

2. Od začetka so bili vsi angelji dobri in srečni. (Boga so zelo radi imeli in ga natančno vbogali.) Pozneje pa se je veliko angeljev prevzelo in niso hoteli več Bogu pokorni biti. Zato jih je Bog kaznoval. Nič več niso smeli v nebesih ostati, v pekel so bili zavrženi. Tam morajo grozovite bolečine trpeti.

3. Drugi angelji pa so ostali dobri. Dobri angelji vedno le to delajo, kar Bog hoče. Zato jih ima Bog zelo rad, vedno smejo pri njem biti. Angelji tudi pojejo prelepe pesmi v nebesih. — Dobri angelji imajo ljudi zelo radi in prosijo Boga za nas. Vsak človek ima svojega posebnega angelja; ta angelj se imenuje sv. angelj varuh. Sveti angelj varuh nas varuje; skrbi, da se nam ne zgodi kaj hudega. Opominja nas k dobremu in svari pred hudim (grehom).

3. Stvarjenje prvega človeka in raj.

1. Predno je Bog človeka vstvaril, je rekel: »Naredimo človeka po svoji

podobi, gospoduje naj nad vsemi živalimi in nad vso zemljo.« Potem je Bog naredil iz prsti človeško truplo in mu vdihnil neumrljivo dušo. Tako je človek začel živeti. Bog ga je imenoval Adama.

2. Gospod Bog je za človeka zasadil prav lep vrt; imenujemo ga raj ali paradiž. V njem je bilo različno drevje z najslajšim sadjem. Reka se je raztakala na štiri strani in namakala vrt. V ta vrt je Bog postavil človeka, da bi ga obdeloval. — Gospod Bog reče Adamu: „Od vsega drevja v vrtu smeš jesti; od drevesa v sredi vrta pa nikar ne jej; če boš jedel od tega drevesa, boš umrl.«

3. Adam je bil še edini človek. (Sam pa ni mogel pravega veselja imeti. Saj ni mogel z nikomur govoriti, z nikomur se veseliti vseh prelepih stvari.) Zato reče Bog: »Ni dobro, če je človek sam. Naredimo pomočnico, njemu enako.« In Bog je dal Adamu trdno spanje. Ko je Adam spal, vzela je Bog eno izmed njegovih reber in je iz rebra naredila ženo. Ko se je Adam zbudil, mu Bog privede ženo. Adam se je razveselil in je ženo imenoval Evo.

Adam in Eva sta bila zelo vesela prelepega raja. O kako je bilo vse lepo! Rastla so veli-

častna drevesa, polna najboljšega sadja. Cvetle so tu prekrasne cvetlice. Tudi raznovrstne živali so bile na vrtu. Po drevju so ptički prepevali svoje vesele pesmice in niso zbežali, če sta se bližala Adam in Eva. Na roko ali na ramo so se jima vsedali. Bili so popolnoma krotki. Na vodi so plavale povodne ptice, v vodi pa so igrale urne ribice. Celo živali, ki so sedaj divje zveri, bile so čisto krotke: lev, tiger, volk, medved itd. Adam in Eva nista poznala nobene bolečine; nikdar nista bila preveč lačna ali žejna; ni jima bilo prevroče, ne premraz; delala sta sicer, a delo jima je bilo le za veselje. Nikdar nista bila bolna; še umreti bi jima ne bilo treba. Nad vse pa sta bila vesela zato, ker je Bog hodil k njima in govoril z njima.

4. Adam in Eva sta zelo srečno živela v rajju. Ljubila sta Boga in spolnovala njegovo sveto voljo. (Bila sta pravična in nedolžna.) Zato ju je tudi Bog zelo rad imel.

4. Greh prvih starišev.

Hudobni duh je zelo zavidal srečo Adamu in Evi. Da bi ju pripravil v nesrečo, posluži se kače. Kača je bila najbolj prekanjena izmed vseh živalij na zemlji.

Nekega dne pride Eva blizo prepovedanega drevesa ter zagleda kačo na drevesu. Kača začne govoriti in pravi: »Zakaj vama je Bog prepovedal, da ne

smeta jesti od vseh dreves na vrtu?«
 Eva odgovori: »Saj jeva sadje vseh dreves,
 ki so v raju; sadu drevesa pa, katero
 je v sredi raja, nama je Bog prepovedal
 jesti, da ne bi umrla.« Kača je pa rekla:
 »Ne bosta umrla ne, ako jesta; oči se
 vama bodo odprle in bosta Bogu enaka
 ter bosta spoznala dobro in hudo.« —
 Eva je videla, da je sad lep in dober,
 odtrga ga in jé. Potem ga dá tudi
 možu in jé ga tudi on.

5. Kazen za greh. — Bog obljubi Odrešenika.

1. Adam in Eva zaslišita glas Božji.
 Strah ju spreleti in skrivata se med
 drevjem na vrtu. Gospod pa zakliče:
 »Adam, kje si?« — Adam odgovori:
 »Bojim se te in sem se skrila.« — Bog
 reče: »Zakaj se bojiš? Kaj ne, jedel si
 od prepovedanega drevesa?« — Adam
 odgovori: »Žena mi ga je dala, in sem
 jedel.« — Bog tedaj reče ženi: »Zakaj
 si to storila?« — Eva odgovori: »Kača
 me je goljufala, pa sem jedla.«

2. In Gospod Bog reče kači: »Ker
 si to storila, prokleta (zavržena) si med
 vsemi živalimi na zemlji. Po svojih prsih

se boš plazila in prst jedla vse dni svojega življenja. (Sovraštvo bom naredil med taboj in ženo. Ona ti bo glavo strla, in ti boš njeno peto zalezovala.)«

— Ženi reče Bog: »Veliko boš trpela s svojimi otroci in možu boš pod oblastjo.«

— Adamu pa je rekel Gospod: »Zemlja bodi prekleta zavoljo tebe! Rodila ti bo trnje in osat. V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet. Kajti prah si in v prah se boš povrnil.«

3. Zdaj je Bog Adamu in njegovi ženi naredil oblačilo iz kož ter ju je oblekel. Potem ju je izgnal iz raja. Pred vrt pa je postavil angelja z ognjenim mečem.

6. Kajn in Abel.

1. Adam in Eva sta imela več otrok. Najstarejša sta bila Kajn in Abel. Kajn je bil kmetovalec, Abel pa ovčar. Abel je bil pravičen (pobožen), Kajn pa hudoben.

2. Nekega dne sta oba Bogu darovala. Kajn je daroval od svojih poljskih pridelkov, Abel pa najboljša jagnjeta svoje črede. Gospodu je bil všeč Abel in njegov dar. Kajn in njegov dar pa

ne. Zato je bil Kajn tako zelo jezen, da mu je obraz upadel.

Gospod reče Kajnu: »Zakaj si jezen, in zakaj ti je obraz tako upadel? Ako dobro delaš, dobil boš plačilo, če pa hudo delaš, ti bo hitro prišla kazen za greh. Premaguj grešno poželenje in ne udaj se grehu!«

4. Kajn pa ni poslušal Gospoda. Nekega dné se posebno prijaznega dela Abelu, ter mu reče: »Pojdi, greva skupaj na polje!« Ko sta bila na polju, vzdigne se Kajn zoper svojega brata Abela in ga ubije.

5. Gospod pa reče Kajnu: »Kje je Abel, tvoj brat?« — Kajn odgovori: »Ne vem. Sem mar jaz varuh svojega brata?« — Nato mu reče Bog: »Kaj si storil? Kri tvojega brata vpije z zemlje do mene. Zato bodi nesrečen na zemlji, katera je pila kri tvojega brata. Kadar jo boš obdeloval, ti ne bo več dajala sadú. Potikal se boš in begal po zemlji!« Potem pobegne Kajn izpred obličja Gospodovega in se je potikal po zemlji in ni nikjer našel pokoja.

6. Noe dela barko.

1. Kajnovi otroci so bili silno hudobni, kakor njihov oče. Po njihovem vzgledu so se popačili še drugi ljudje. Hudobija je vedno bolj rastla med njimi. Ko Bog to vidi, nevoljen reče: »Potrebil bom človeka z zemlje.«

2. Med hudobneži pa je živel pobožen in pravičen mož, ime mu je bilo *Noe*. Temu je bil Gospod milostljiv ter mu reče: »Naredi si barko iz obtesanega lesa in zamaži jo s smolo znotraj in zunaj. Zgoraj naredi barki okno in na strani vrata; znotraj pa spodnje, srednje in zgornje nadstropje. Kajti glej, povodenj bom poslal na zemljo in bom pokončal vse, kar je na zemlji. Ti pa pojdi s svojimi v barko. Tudi od vseh živalij vzemi v barko po dvoje in zraven še živeža za-se in za živali.«

3. Noe stori vse, kakor mu je Bog zapovedal. Sto let dela barko in opominja ljudi: »Strašna povodenj bo prišla, poboljšajte se!« Toda ljudje niso marali za njegovo svarjenje, jedli so in pili, igrali in plesali.

7. Vesoljni potop.

1. Zdaj reče Gospod Noetu: »Pojdi v barko!« In Noe gré v barko. Ž njim gredó tudi: njegova žena, trije sinovi in žene njegovih sinov, pa živali, kakor je bil Gospod zapovedal. Nato Bog zapre barko od zunaj.

2. Tedaj prideró vsi studenci iz brezdnov, odpró se vse zatvornice neba in dež lije na zemljo štirideset dni in štirideset noči. Vode se naraščajo in vzdignejo barko od tal na kvišku. (Kako so se zdaj prestrašili hudobni ljudje! zdihovali so in jokali, vsi prestrašeni so klicali Boga, plezali na hiše, drevesa in gore. Toda bilo je prepozno in zastonj!) Voda je stala nad najvišjimi gorami. Barka pa je plavala po vodi. Tedaj so bile pokončane vse stvari, ki so živele na zemlji. Ostal je le Noe in kar jih je bilo ž njim v barki.

8. Noe pride iz barke in daruje.

1. Sto in petdeset dni je stala voda na zemlji. Voda je začela upadati; prikazali so se vrhovi gorá, in barka obstane na neki gori.

2. Ko se je zemlja zopet popolnem osušila, reče Bog Noetu: »Pojdi iz barke

ti in vsi, ki so s teboj, in vse živali. Noe gré iz barke in z njim vsi njegovi in vse živali. Ves hvaležen postavi Noe altar in daruje Gospodu. Bogu je bil ta dar prijeten. Lepa mavrica se prikaže na nebu in Gospod reče: »Nikoli več ne bodi potopa, da bi pokončal vso zemljo! Dokler bo zemlja, ne bo več prejenjala ne setev, ne žetev, ne poletje, ne zima, ne noč, ne dan!«

9. Bog izvoli Abrahama.

1. Ljudje so se jako pomnožili na zemlji; a tudi greha je bilo zopet silno veliko. Ljudje so pozabili edino pravega Boga. Molili so solnce, mesec in zvezde. Narejali so celo podobe iz kamena ali lesa, pa so jih molili.

2. V tistem času je živel v mestu Ur na Kaldejskem pobožni Abraham. Njemu reče Bog: »Pojdi iz svoje domovine in od svoje rodovine in iz hiše svojega očeta ter pojdi v deželo, katero ti bom pokazal. Storil te bom očeta velikemu narodu in te oblagodaryl. In v tebi bodo oblagodarjeni vsi narodi na zemlji.«

3. Abraham je verjel Bogu in je zapustil dom s svojo ženo Saro, svojim

stričnikom Lotom in z vsem imetjem. Prišli so v deželo Kanaan. Ondi se prikaže Gospod in mu reče: »Glej, to deželo bom dal tebi in tvojemu zarodu.« In Abraham ondi postavi altar Gospodu.

Od takrat se imenuje Kanaanska dežela tudi obljubljeni dežela, ker je bil Bog to deželo obljubil Abrahamu in njegovim mlajšim.

10. Abrahamova miroljubnost.

1. Bog je blagoslovil Abrahama, in bil je zelo bogat. Imel je veliko hlapcev in dekel, kamel in oslov, goved in ovác. Pa tudi Lot je imel veliko čred, tako, da ni bilo dovolj pašnikov za oba. Torej nastane prepir med Abrahamovimi in Lotovimi pastirji.

2. Abraham je ljubil mir. Zato je bil žalosten, ko je videl prepir. Torej reče Lotu: »Ljubi moj, naj ne bo prepira med menoj in teboj, med mojimi in tvojimi pastirji; kajti saj sva brata. Glej, vsa dežela je pred teboj, prosim te, loči se od mene! (Ako pojdeš ti na levo, ostanem jaz na desni; ako si pa izvoliš kraj na desni, pojdem jaz na levo.)« Lot si izvoli deželo ob Jordanu. Ta dežela je bila kakor raj Gospodov.

Lot se je ločil od Abrahama in stanoval v Sodomi.

11. Abraham naj bi daroval svojega sina Izaka.

1. Ko je bil Abraham sto let star, dobil je sina. Imenoval ga je Izaka in ga je srčno ljubil. Ko je Izak odrastel, poskusil je Bog Abrahama, če njega bolj ljubi, kakor sina. Reče mu neko noč: »Abraham, vzemi Izaka, svojega edinega sina, katerega ljubiš, pa pojdi na goro Morijo in mi ga tam daruj v žgavni dar.«

2. Na vse zgodaj vstane Abraham in nacepi drv za žgavni dar. Obloži ž njimi svojega osla, vzame s seboj dva hlapca in svojega sina Izaka. Tretji dan od daleč zagleda tisti kraj in reče hlapcema: »Počakajta tukaj z oslom!« Potem vzame drva in jih naloži svojemu sinu Izaku na rame, on sam pa nese ogenj in meč. Potoma reče Izak: »Moj oče!« — Abraham odgovori: »Kaj hočeš, moj sin?« — Izak pravi: »Glej, tukaj so drva in ogenj, kje je jagnje za žgavno daritev?« — Abraham odgovori: »Bog bode že skrbel za žgavni

dar, moj sin!« Tako sta šla skupaj na goro. Na gori postavi Abraham altar, položi drva nanj, zveže svojega sina Izaka in ga dene na drva. Potem stegne Abraham svojo roko in prime za nož, da bi zaklal svojega sina.

3. Glej, angelj iz nebes zakliče in pravi: »Stoj, Abraham, in nič žalega ne stori mladeniču. Zdaj spoznam, da se Boga bojiš in zavoljo Boga nisi prizanesel niti svojemu edinemu sinu!« Nato se ozre Abraham in zagleda ovna, ki je za roge tičal med trnjem. Abraham prime ovna in ga daruje mesto svojega sina. In angelj Gospodov zopet zakliče z neba in reče: »Tako govori Gospod: Ker si ti to storil in nisi prizanesel svojemu edinemu sinu, hočem te oblagodariti in tvoj zarod pomnožiti, kakor zvezde na nebu in kakor pesek ob bregu morja. In po nekom izmed tvojih mlajših bodo oblagodarjeni vsi narodi zemlje.«

Potem se vrne Abraham k svojima hlapcema in gredó skupaj domov.

12. Jožefa bratje sovražijo.

1. Jakob je imel dvanajst sinov. Predzadnjemu je bilo ime Jožef. Tega

je imel oče najrajši. Dal mu je napraviti pisano suktnjo. Zavoljo tega so mu bili bratje nevoščljivi. Ko je bil Jožef 16 let star, pasel je črede s svojimi brati. Tu je videl, da so bratje storili nekaj prav hudega, Jožef jih zatoži pri očetu. Bratje so zavoljo tega sovražili Jožefa in mu niso dali nobene prijazne besede več.

2. Jožef je imel tudi nekikrat čudne sanje. Te sanje pové svojim bratom; reče jim: »Čujte, kaj se mi je sanjalo! Zdelo se mi je, da smo snope vezali na polju. Moj snop je vstal in stal po koncu, vaši snopi pa so se priklanjali mojemu.« — Nato rekó njegovi bratje (vsi jezni): »Ali mar hočeš biti naš kralj in nam zapovedovati?« In še bolj so ga zavidali in črtili.

13. Jožefa prodajo njegovi bratje.

1. Nekega dné so šli Jožefovi bratje s čredami daleč proč od očetovega šotora. Tedaj reče oče Jožefu: »Idi in poglej, kako je pri tvojih bratih in pri čredah!« Jožef gré.

Ko ga bratje od daleč zagledajo, pravijo med seboj: »Glejte, sanjavec

gré! Ubijmo ga in porečemo, da ga je požrla divja zver.« — Ruben, najstarejši brat pa pravi: »Nikar ne prelivajte njegove krvi; raje ga vrzite v ta-le vodnjak (globoko jamo).« To pa je rekel, ker je hotel Jožefa skrivaj rešiti in očetu nazaj dati.

Ko je torej Jožef prišel k svojim bratom, slečejo mu pisano suknjo in ga vržejo v vodnjak, v katerem ni bilo vode. Potem se bratje vsedejo k jedi. Ruben pa je šel k čedi.

2. Kmalu potem pridejo tuji trgovci, ki so šli v egiptovsko deželo. Imeli so s seboj kamele, ki so nesle vsakoršnega blaga. Zdaj Juda reče bratom: »Kaj pomaga, ako umorimo svojega brata? Boljše je, da ga prodamo, da ne omažežamo svojih rok; saj je vendar-le naš brat.« Jožefa potegnejo iz vodnjaka in prodajo za dvajset srebrnikov. Tuji možje ga odpelje v Egipt. Večkrat se je še Jožef ozrl nazaj. Mislil je, da bo vendar kateri brat prišel in ga zopet odkupil; a zastonj! Iti mora v daljno tujo deželo!

3. Hudobni bratje pa zakoljejo kozlička. Pomočijo Jožefovo pisano suknjo v kri in pošljejo krvavo suknjo k očetu. Ko Jakob zagleda suknjo, takoj zakliče:

»To je suknja mojega sina, divja zver je požrla mojega Jožefa!« In Jakob je neprenehoma obžaloval svojega sina.

14. Jožef pride v ječo.

Trgovci so Jožefa v Egiptu prodali nekemu imenitnemu gospodu, ki se je imenoval Putifar. Žena tega moža je bila zelo hudobna. Hotela je Jožefa v greh zapeljati. Toda Jožef reče: »Kako bi mogel toliko hudobijo storiti in grešiti zoper svojega Boga!« Žena pa je bila zelo jezna. Nalagala je svojega moža ter mu rekla: »Jožef mi je hotel hudo storiti.« Gospod je verjel besedam svoje žene in nedolžnega Jožefa dá v ječo vreči. Pa Bog je bil z Jožefom. Prikupil se je velikemu ječarju. Veliki ječar mu izroči vse jetnike.

15. Jožef povikšan.

Nekikrat je imel egiptovski kralj (Faraon) sanje. Sanjalo se mu je, da stoji kraj reke Nil. Sedem lepih in debelih krav pride iz vode in se pase ob reki. Za njimi pride sedem grdih in suhih krav; te so požrle one lepe in debele krave. V tem se prebudi kralj. Pa zopet

zaspi in ima druge sanje. Sedem polnih in lepih klasov je vzrastlo iz enega stebela. Nato je prirastlo sedem praznih in snetljivih klasov; ti so požrli one polne klasove. Faraon se zopet prebudi. Brž, ko se je zdanilo, pokliče vse egiptovske razlagalce in modrijane. (To so bili jako prebrisani možje in so vedeli veliko.) Kralj jim pové sanje. Toda ni ga bilo, da bi mu jih bil mogel razložiti.

2. Zdaj pravi neki kraljev služabnik: »V ječi je neki mladenič; ta zná sanje razlagati.« Kralj pokliče Jožefa iz ječe in mu pové oboje sanje. Nato mu odgovori Jožef: »Sedem debelih krav in sedem polnih klasov pomeni sedem rodovitnih let. Sedem suhih krav in sedem praznih klasov pa pomeni sedem nerodovitnih let. Najprej bo prišlo sedem rodovitnih let, potem pa pride sedem nerodovitnih let in nastala bo velika lakota. Zato naj si preskrbi kralj modrega moža. Ta naj spravi v sedmih rodovitnih letih veliko žita, da bo dovolj zaloge za sedem lakotnih let.«

3. Ta svet je bil Faraonu jako všeč. Reče Jožefu: »Bi li mogel najti moža, ki je tako moder, kakor si ti? Glej, postavim te čez ves Egipt, in tvojemu

povelju bodi pokorno vse ljudstvo!« Potem sname Faraon prstan s svoje roke in ga natakne Jožefu na prst. Obleče ga v oblačilo iz najtanjšega platna in mu obesi zlato verižico okoli vratu. Potem ga dá na svoj drugi voz posaditi in pred njim klicati: »Priklanjajte se mu; kajti postavljen je čez vso egiptovsko deželo.«

16. Jožef zopet vidi svoje brate v Egiptu.

1. Prišlo je sedem rodovitnih let, kakor je bil napovedal Jožef. Jožef je po vseh krajih obilno žita spravil v žitnice. Pa prišlo je tudi sedem nerodovitnih let, in nastala je huda lakota (v Egiptu in po vseh deželah). Zdaj Jožef odpre žitnice in iz vseh dežel prihajajo ljudje, da bi si kupili žita.

2. Tudi v deželi Kanaanski je bila lakota. Zato pošlje Jakob svoje sinove v Egipt, da bi od ondot prinesli žita. Peljali so jih pred brata Jožefa. Niso ga spoznali ter so se mu priklonili do tal.

Ko so pa prišli drugič žita kupovat, se Jožef ni mogel več zdržati. Glasno se je jokal in rekel: »Jaz sem Jožef!

Ali še živijo oče?« Bratje mu od strahu ne morejo odgovoriti. Jožef pa jim prijazno reče: »Stopite sem k meni! Jaz sem Jožef, vaš brat, katerega ste prodali v Egipt. Ne bojte se! Po božji volji sem prišel semkaj in Bog me je postavil čez ves Egipt. Hitite k mojemu očetu in pripeljite jih sem k meni! Živil jih bom, kajti še pet let bo lakota.«

Nato Jožef objame svojega najmlajšega brata Benjamina in se joka. Potem poljubi še svoje druge brate in se joka pri vsakem. Zdaj še-le si upajo bratje ž njim govoriti.

Potem dá Jožef svojim bratom vozov, živeža in veliko darov. Pri odhodu jim še reče: »Nikar se ne kregajte po potu!« In veselo gredó bratje domov.

17. Jakob gré v Egipt.

1. Ko so Jožefovi bratje prišli domov, rekó očetu: »Vaš sin Jožef še živi in je gospod čez ves Egipt!« Jakob pa jim ne verjame. Zdaj mu povedó vse, ter mu pokažejo kraljeve vozove in prelepa darila. Tedaj je bil Jakob zelo vesel in je rekel: »Zadosti mi je, da le še živi Jožef, moj sin; tja pojdem, da ga

vidim, predno umrjem!« In Jakob se je napravil na pot z vsem, kar je imel (z vsemi svojimi otroci in čredami).

2. Juda je šel naprej in naznanil Jožefu, da pride oče. Jožef brž ukaže napreči svoj voz in se pelje očetu naproti. In ko Jožef zagleda očeta, skoči z voza, oklene se ga okoli vratu in se glasno joka od veselja. Oče pa reče Jožefu: »Zdaj rad umrjem, ko sem še enkrat videl tvoje obličje.«

Jožef je dal svojemu očetu in bratom selišča v najlepšem kraju egiptovske dežele (v deželi Gesenski). V tem kraju je bilo jako veliko pašnikov. Jakob je živel v tej deželi še sedemnajst let. Jožef je pa še mnogo let srečno živel v Egiptu.

18. Mojzesovo rojstvo in njegova rešitev.

1. Jakobovi mlajši so postali v Egiptu velik narod. Med tem nastopi v Egiptu nov kralj, kateri ni vedel ničesar o Jožefu. Ta kralj pravi: »Ljudstvo izraelsko je večje in močnejše, kakor mi!« In ukazal je Izraelce priganjati k težkim delom v opekarnicah in na polju. Nazadnje pa zapové kralj Faraon svojemu

ljudstvu: »Vse dečke, ki se narodijo pri Izraelcih, vrzite v reko!« (To je bil žalosten čas za Izraelce. Očetje so bili hlapci, materam pa so jemali male dečke!)

2. Bila je mati Izraelka, ki je imela jako lepega dečka. Skrivala ga je tri mesece. Več časa pa ga ni mogla prikrivati. Zato vzame mati jerbašček iz bičja in ga zamaže s smolo. Vanj dene dete in ga položi v ločje kraj reke. Otrokova sestra pa je od daleč stala in gledala, kako se bo godilo otročiču. Kar pride Faraonova hči k reki. Zagleda jerbašček in pošlje jedno izmed svojih dekel ponj. Ko odprejo jerbašček, zagledajo v njem jokajoče dete. Faraonova hči se usmili otroka in reče: »Oh, to je eden izmed hebrejskih dečkov!«

3. Zdaj pristopi sestra otrokova in pravi: »Ali naj pokličem katero hebrejsko mater, da bi redila otroka?« Kraljeva hči odgovori: »Le pojdi!« Vsa vesela gré deklica domov po mater. Faraonova hči pravi materi: »Vzemi to dete in redi mi ga, poplačala ti bom.« Mati vzame dete in ga redi. Ko otrok odraste, izroči ga Faraonovi hčeri. Ona ga vzame za sina in pravi: »Mojzes naj mu bo ime, kajti otela sem ga iz vode.«

19. Bog dá deset zapovedi na Sinajski gori.

1. Ko je Mojzes postal mož, reče mu Bog: »Izpelji moje ljudstvo Izrael iz Egipta.« Mojzes stori tako in izpelje Izraelce iz Egipta. V začetku tretjega meseca pridejo Izraelci do gore Sinajske in ondi postavijo svoje šotore.

2. Mojzes gré na goro in Gospod mu reče: »Zapovej Izraelcem, naj se posvečujejo danes in jutri; naj operejo svoja oblačila in se pripravijo za tretji dan. Ko zadonijo trobente, naj pridejo do gore.« Mojzes je storil, kakor mu je bil Gospod zapovedal.

3. Tretjega dné zjutraj je začelo grmeti in se bliskati. Črn oblak je pokrival goro Sinaj. Vsa gora je bila strašna: kadila se je, žarila in tresla. Trobente donijo vedno močnejše. Ljudstvo se boji in trepeče. Tedaj pelje Mojzes ljudstvo k gori. In Bog govori iz sredine ognja vse besede sv. deset zapovedij. Govori tako:

»Jaz sem Gospod tvoj Bog; ne imej tujih bogov zraven mene. Ne delaj si izrezane podobe, da bi jo molil.

Ne imenuj po nevrednem imena Gospoda svojega Boga.

Spomni se, da posvečuješ sabotni dan.
 Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo
 živel in ti bo dobro na zemlji.

Ne ubijaj.

Ne prešeštuj.

Ne kradi.

Ne pričaj po krivem zoper svojega
 bližnjega.

Ne želi svojega bližnjega žene.

Ne želi svojega bližnjega hiše, njive,
 hlapca, dekle, vola, osla in ničesar, kar
 je njegovega.◀

Vse preplašeno je reklo ljudstvo:
 »Vse, kar je Bog zapovedal, hočemo
 spolnovati.

4. Potem je Mojzes zopet šel na
 goro in je ondi ostal štirideset dnij in
 štirideset nočij. Gospod mu je dal dve
 kameniti plošči, na katerih je bilo z
 božjim prstom zapisanih deset zepovedij.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000373556

